

ser mig i Stand til at modtage Gaven, uden at jeg har Bemyndigelse til at anvende den efter bedste Skøn, men at jeg vilde underhaanden give dem Anvisning paa, hvorledes det indsamlede Beløb kunde anvendes. Den 21. Januar bringer Komiteen mig en Tak for de Oplysninger, jeg har givet dem, og meddeler, at de agter at foretage en Indsamling til et Beløb af 600,000 Kr., samtidig med at Komiteen vil beholde i Gem de nævnte 500,000 Kr. Den 3. Februar meddeler Komiteen, at den formoder, at min Indvending mod at modtage de 500,000 Kr. var af formel Natur, og henstiller da til mig at søge fornødent Samtykke af Rigsdagen. Den 11. Februar svarer Ministeren, at Hindringen for at modtage de under 14. Januar tilbudte 500,000 Kr. ikke var af formel Natur, men henviser til tidligere førte mundtlige Forhandlinger, under hvilke Ministeren har ønsket Materiel af forskellig Art tilvejebragt og henstillet til Komiteen ved Indsamling ogsaa at have Søforsvarets Tarv for Øje“.

. Efter at have nævnt, at Forsvarsministeren saaledes ikke har modtaget noget som helst Tilbud om et Fort — et Fort, der, som det er blevet sagt, skulde kunne lukke det, man kalder »Hullet i Fæstningens Nordfront« — eller overhovedet noget Tilbud om permanente Anlæg, men alene om Feltbefæstningsanlæg paa Nordfrontens forreste Linie (se nærmere ndfr.), fortsætter Ministeren saaledes:

„Jeg har loyalt modtaget ikke Penge, men Naturalier for de Penge, der er indsamlede af Komiteen; til Dato har Komiteen stillet til Raadighed for mig 701,000 Kr., og af disse er anvendt 580,000 Kr. i Overensstemmelse med den militære Sagkundskab, der staar til Forsvarsministerens Raadighed. Det er mig derhos meddelt, at der er tilbudt 750,000 Kr. til Anskaffelse af en Undervandsbaad til Flaaden, og at jeg en af de første Dage vil faa Meddelelse om, at dette Beløb staar til Raadighed, og at en Undervandsbaad for det Beløb er bestilt“.

Efter derpaa at have omtalt, at der ikke for vort Lands Vedkommende i Øjeblikket kan skønnes at være nogen Krigsfare til Stede, fortsætter Ministeren saaledes:

„Men viser det sig, at en større Konflikt kan befrygtes at ville udvikle sig i Europa, saa er det selvfølgelig, at Regeringen til enhver Tid vil overveje Situationen, da Regeringen jo, selvfølgelig, fuldt ud er sig sit Ansvar bevidst. Er Rigsdagen samlet, er det Regeringens Sag at komme til Rigsdagen og forhandle med den om de Foranstaltninger, der maatte være nødvendige. Naar Rigsdagen ikke er samlet, maa en-